

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.458 van 13 januari 2016
in de zaak A. 213.022/XIV-35.804**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pierre Robert
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Eugène Smitsstraat 28-30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 juli 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 125.721 van 17 juni 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.729 van 12 augustus 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 september 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tristan Wibault, die *loco*advocaat Pierre Robert verschijnt voor verzoeker en advocaat Anneleen De Meu, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker heeft op 20 juli 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet).

Ingevolge deze aanvraag wordt verzoeker met een beslissing van 8 oktober 2010 gemachtigd tot tijdelijk verblijf voor de duur van één jaar. Met

beslissingen van 28 november 2011 en 4 januari 2013 wordt de machtiging tot tijdelijk verblijf telkens met één jaar verlengd.

3.2. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 februari 2014 in hoofde van verzoekereen beslissing houdende weigering van verlenging van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 maart 2014steltverzoeker tegen deze laatste beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 17 juni 2014verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM).

Verzoeker voert in een eerste onderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde verdragsbepalingen schendt door in het bestreden arrest te stellen dat, wanneer de schending van artikel 3 van het EVRM wordt ingeroepen, enkel rekening moet worden gehouden met een nieuw stuk indien de bestreden beslissing niet vergezeld gaat van een

verwijderingsmaatregel. Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 1/2014 van 16 januari 2014 blijkt immers dat, op straffe van schending van artikel 13 van het EVRM, rekening moet worden gehouden met nieuwe stukken die in het kader van een beroep tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag worden ingeroepen. Volgens verzoeker geldt dezelfde redenering ten aanzien van een beslissing tot weigering van verlenging van een machtiging tot verblijf. Het Grondwettelijk Hof oordeelt niet dat artikel 39/2, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet artikel 13 van het EVRM naleeft omdat bijkomende stukken zouden kunnen worden voorgelegd in het kader van een beroep tegen een verwijderingsmaatregel, hetgeen in het bestreden arrest nochtans wordt gesuggereerd. Verzoeker merkt nog op dat de vreemdelingenwet in het kader van een annulatieberoep tegen een verwijderingsmaatregel overigens niet het indienen van nieuwe stukken voorziet ter staving van een middel op grond van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert in een tweede onderdeel aan dat een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM voor degene die een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt een aandachtige, volledige en strikte controle mogelijk moet maken van de situatie van die verzoeker door het bevoegde orgaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dergelijke controle niet uitgeoefend door te oordelen dat verzoeker zich niet kon vestigen in een plaats waar de benodigde medische zorgen en opvolging voorhanden zijn, terwijl verzoeker informatie van het “*Comité pour l’élimination de la discrimination raciale*” van de Verenigde Naties voorlegde. Dit is nochtans vereist, zoals het Grondwettelijk Hof oordeelde in het arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014 en zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft herhaald in zijn arrest van 17 april 2014 inzake Paposhvili tegen België.

Verzoeker voert in een derde onderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volledige bewijslast op verzoekers schouders legt door te weigeren te erkennen dat de noodzakelijke medische behandeling niet

beschikbaar en toegankelijk is voor verzoeker omdat deze laatste de niet-toegankelijkheid van de zorgen niet bewijst. Dit is onverenigbaar met de verplichting om een aandachtige, volledige en strikte controle van verzoekers situatie uit te voeren. Verzoeker heeft op 21 januari 2014 aan de verwerende partij meegedeeld dat er geen beschikbare informatie is over de mogelijke verzorging van nierinsufficiëntie in dit deel van het land en dat het hem niet kan worden verweten het bewijs van een negatief feit niet te leveren. Volgens verzoeker bestaat er in hoofde van de verwerende partij een plicht om het bestaan van de benodigde behandelingen te onderzoeken, hetgeen onder meer blijkt uit het arrest van het EHRM van 20 december 2011 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België.

Verzoeker voert in een vierde onderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 3 van het EVRM schendt door deze bepaling zo te interpreteren dat het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk is omwille van logistieke, praktische of geografische redenen op zich geen doorslaggevend element in de beoordeling door het EHRM is. De toegankelijkheid van de medische zorgen is net wel een doorslaggevend argument voor het EHRM. Volgens verzoeker blijkt uit de in het bestreden arrest aangehaalde beslissingen dat het puur theoretisch bestaan van behandelingen in het land van herkomst onvoldoende is om de staat van ontvangst te ontlasten van zijn verplichtingen op basis van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar de arresten van het EHRM van 15 februari 1999 inzake S.C.C. tegen Zweden en van 22 juni 2006 inzake Ndangoya tegen Zweden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt met betrekking tot het eerste onderdeel toe dat het EHRM in zijn arrest van 2 oktober 2012 inzake Singh tegen België heeft geoordeeld dat de grieven gebaseerd op artikel 3 van het EVRM moesten worden onderzocht in het kader van het beroep tegen de hoofdbeslissing en niet tegen de verwijderingsmaatregel die enkel een gevolgbeslissing uitmaakt. Met betrekking tot het tweede onderdeel merkt verzoeker op dat de verwerende partij het arrest *a posteriori* tracht te motiveren. Verzoeker laat met betrekking tot het vierde onderdeel nog gelden

dat, anders dan in de zaken Ndongoya tegen Zweden en S.C.C. tegen Zweden, zijn behandeling enkel beschikbaar is in een stad waar hij niet kan verblijven. De rechtspraak waarop het bestreden arrest is gesteund en waarnaar de verwerende partij verwijst laat dus niet toe te besluiten dat artikel 3 van het EVRM niet zou zijn geschonden nu de zorgen beschikbaar zijn in een gedeelte van het land van herkomst waar verzoeker niet effectief kan verblijven.

Beoordeling

6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft te dezen enkel uitspraak gedaan over de wettigheid van een beslissing tot weigering van verlenging van een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Vermits met het bestreden arrest geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig invoeren. Verzoeker werpt overigens geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op.

Indien effectief een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd, kan verzoeker die maatregel aanvechten met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt. In de mate dat verzoeker van oordeel is dat die rechtsmiddelen niet voldoen aan de in artikel 13 van het EVRM vastgelegde vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel indien hij zich wat betreft de verwijderingsmaatregel op een schending van artikel 3 van het EVRM zou willen beroepen, kan hij dan alsnog een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM opwerpen. Dit is thans echter niet aan de orde vermits het bestreden arrest geen betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel. Daarom is verzoekers verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 1/2014 van 16 januari 2014 te dezen niet dienstig. Verzoekers verwijzing naar het arrest van het EHRM van 17 april 2014 inzake Paposhvili tegen België is evenmin dienstig omdat ook dit arrest betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel. Hetzelfde geldt voor de arresten van het EHRM van 15 februari 1999 inzake S.C.C. tegen Zweden en van 22 juni 2006 inzake Ndongoya tegen Zweden. Het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012 inzake

Singh tegen België betrof dan weer de afwijzing van een asielaanvraag en de daarop volgende verwijderingsmaatregel. Tot slot werd in het arrest van het EHRM van 20 december 2011 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België enkel de vasthouding van een HIV-positieve patiënte in strijd bevonden met artikel 3 van het EVRM, zodat ook dit arrest niet op de huidige zaak kan worden betrokken.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7. De schending van artikel 13 van het EVRM kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Het enige middel is ook in die mate niet-ontvankelijk vermits naast de schending van artikel 3 van het EVRM geen schending van een andere verdragsbepaling wordt opgeworpen.

8. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden. In het auditorsverslag is enkel het eerste onderdeel van het middel behandeld, doch uit de behandeling hierboven blijkt dat het eerste middel in zijn geheel niet-ontvankelijk is. Deze vaststelling volstaat voor de verwerping van het cassatieberoep, zodat er geen aanleiding toe bestaat de zaak terug te sturen naar het auditoraat voor een aanvullend verslag.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

9. De verwerende partij vraagt met een tijdig ingediende vereffeningsnota de rechtsplegingsvergoeding te begroten op 700 euro ten laste van de verzoekers.

10. Wat betreft de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding, bepaalt artikel 30/1, § 2, van de gecoördineerdewetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omkledebeslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de

Koningvoorzienne maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordelinghoudt ze rekening met:

1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;

3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.

[...].”

Te dezen genietende verzoekers juridische tweedelijsbijstand. De rechtsplegingsvergoeding ten laste van de verzoekers als in het ongelijk gestelde partij dient derhalve op grond van artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot het bedrag van 140 euro. De verwerende partij toont geen “kennelijk onredelijke situatie” aan die het verantwoordt van dat minimum af te wijken.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euroen een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien januari tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques